

Trời đã trở Thu

MỘT

Đã có những cơn mưa nhẹ, dai dẳng. Kèm theo là những cơn gió rì rào thưa thớt. Cái lạnh se se ngoài trời nghe quen thuộc. Quanh các lối đi, đã thấy những chiếc lá vàng đầu Thu. Người có chút lãng mạn sẽ nghe có gì đó đang thay đổi trong lòng.

Mùa Thu là nguồn gợi cảm cho biết bao người. Nhất là những ai thích thi ca, âm nhạc. Cả người không thích mùa này cũng nhận rằng đây là một mùa có nhiều màu sắc đặc biệt.

Tôi rất thích mùa Thu. Đêm đêm, nghe những tiếng mưa rơi "lộp bộp" trên mái nhà, được cuộn mình êm ấm trong chăn khi ngoài trời ướt át, lạnh lẽo là một cảm giác rất thú vị. Từ khi còn là một đứa nhỏ, tôi đã thích như vậy. Ở nhà quê ngày xưa, mái nhà thì bằng lá; sau những cơn mưa rào là những tiếng "lộp bộp" rờ rạc trên mái nhà. Giữa đêm khuya tĩnh mịch, chen lẫn tiếng ếch nhái, được nghe tiếng mưa rơi như vậy thì cảm thấy vui vui, buồn buồn khó tả. Mãi đến bây giờ, cũng không quên được. Nhưng bây giờ lại thêm một chút ý

nghĩ chứ không hoàn toàn vô tư như hồi xưa vì tôi đã bắt đầu những ngày đầu tiên trên đất Mỹ này cũng vào những ngày đầu Thu cách nay mười sáu năm.

Buổi sáng, phải ra đi lúc 5 giờ. Một mình đứng dưới mái hiên, vội vã trong ít phút một tách cà phê với vài hơi thuốc hút. Nhìn ra đường, dưới ánh đèn đường vàng vọt, những hạt mưa thu bay tung tóe trong gió cho tôi cái cảm giác về cuộc sống mình đang bắt đầu nơi xứ người. Rồi sẽ cũng phải bay lên, rớt xuống như những giọt mưa kia. Chưa biết đường đi nước bước sẽ ra sao. Nhưng chắc chắn là một thách thức rất lớn... Buổi chiều, trên đường về, xe bus hay dừng lại nơi có một công viên. Cạnh những gốc cây cổ thụ, vài bóng người đang đứng trú mưa hay ai đó đang che dù chậm rãi bước... đã gọi lại những buồn phiền não ruột. Sao mình đến nơi này? Rồi ở lại đây luôn chứ không trở về nơi chính là cuộc đời mình từ năm mươi năm trước. Bà con thân thuộc, bạn bè chí thân không biết bao giờ mới được gặp lại. Nơi đây, giữa muôn muôn người, nhưng không một người quen. Qua những câu chuyện, biết rằng những lớp người trước mình có khi còn gian nan hơn nhiều. Nhưng cũng thật buồn thay, hoàn cảnh ai nấy biết.

HAI

Thập niên 80 trước đây, mỗi ngày đều có tin người vượt biên. Nay thì người này đã đến nơi. Mai thì tin người nọ vừa ra đi. Một thì tin người khác bị rắc rối gì đó. Trong thời gian sôi động đó, xuất hiện bài thơ Quê Hương của nhà thơ Đỗ Trung Quân. Bài thơ được cho là hay, có nét đẹp. Nếu những hình ảnh "chùm khế ngọt", "đường đi học", "con đò nhỏ" "vội mẹ về, nón lá nghiêng che" được những người xa quê nhìn lại sẽ không cảm được nước mắt... Và trong lúc tâm tình kẻ đi người ở đang dao động hằng ngày, nhạc sĩ Giáp Văn Thạch cho thêm nhạc vào đã làm bài hát Quê Hương trở thành một hiện tượng rất "tâm lý chiến".

Tôi có dịp đọc một số bài viết của ông Quân trên báo Tuổi Trẻ, nơi ông đang làm việc. Có lần, ông viết khi còn bé, bà ngoại hay dắt ông đi xem lễ Misa ở nhà thờ ngã ba ông Tạ. Mới biết ra ông là người gốc di cư năm 54... Vậy, khi viết bài thơ này, Đỗ Trung Quân có thắc mắc tại sao thế hệ cha ông ngày trước đã bỏ miền Bắc để vào Nam? Bởi, điều trớ trêu là những người hồi xưa cũng như hồi nay đã đau đớn xé lòng khi ra đi chứ không như lời bài thơ diễn tả. Nên chuyện hơi bi hài là ai hát cứ hát; ai đi cứ đi...

Sau này, nghe nói Đỗ Trung Quân bị thất sủng sao đó. Không biết tâm trạng ông thế nào khi nhớ lại những lời nhắn nhủ của mình trong bài thơ đó. Và nếu ông được yêu cầu làm một bài thơ khác cùng nội dung thì ông sẽ viết gì? Bởi, bây giờ, nhắc lại ca khúc "Quê Hương" người ta ngạc nhiên vì thế hệ trẻ hôm nay không biết xuất xứ ra sao. Thời gian đã thay đổi; thái độ người đời cũng đã đổi thay. Đâu đó, đã nghe tiếng xúng hô đầy trang trọng: khúc ruột ngàn dặm... Và tôi cũng cảm được niềm vui thanh thản khi nhìn thấy trời Thu đang trở về.

[>>> Bài hát Tiếc Thu](#)

BA

Trời đã trở Thu. Tôi vẫn thích tiếng mưa lộp bộp trong đêm vắng. Thích nhìn những chiếc lá vàng rơi ngập ngoài ngõ. Nhưng lần này thật đặc biệt. Khi mùa Thu này đi qua, hy vọng sẽ được nghỉ ngơi. Kiếm đã tra vào vỏ. Cuối Thu

này sẽ rửa tay.

Điều an ủi trước tiên là mọi chuyện đang trôi chảy êm ả. "Mặt trận miền Tây vẫn yên tĩnh". Nhưng khi ngồi lại một mình, ai cũng tự hỏi: những ước vọng ban đầu đã đơm hoa kết trái ra sao? Đây là mục tiêu của tất cả các mục tiêu.

Nhớ lại gần 20 năm trước, chỉ là những bước chân ngõ ngang của người khách lạ. Tất cả phải bắt đầu lại từ đầu! Tình thế lại có phần mĩa mai khi khởi sự lúc mình đã bước vào tuổi xế chiều. Gần như với hai bàn tay không.

"Người xô tôi xuống lòng vực thẳm,
Giữa muôn cuồng song đại dương..."

Lời Thánh Vịnh rất lạ. Nhưng có đi qua mới có hiểu. Người Do Thái quan niệm rằng tất cả mọi ba đào trong cuộc sống đều có sự can thiệp của Người. Không có gì thoát ra khỏi "Cái Nhìn" (Providence) của Đức Chúa. Những lên thác xuống ghềnh là màu sắc của cuộc đời. Không có cuộc sống phẳng lặng như tờ dù trong nhung lụa hay cơ hàn.

"Phải làm hết sức mình thì mới biết được số Trời dành cho mình". Xem ra, tôi cần giải thích lại ý của người xưa cho trường hợp của mình: cái cố gắng của mình chỉ có một; và Đấng Vô Hình đã Nhìn Thấy (Providence) nên Người đã cho thêm hai lần hơn.

Ngày trước, ước vọng của tôi không nhiều vì lượng vào khả năng và thời gian còn không bao nhiêu. Thế rồi, ngày qua tháng lại, mọi chuyện đã diễn biến sao đó như trong một đại ma trận. Và hôm nay, ngồi nhìn lại, tôi quá ngạc nhiên vì mình làm có một mà được ba. Nếu không có bóng dáng của Đấng Vô Hình luôn bên cạnh thì tôi không biết phải trả lời sao cho phù hợp.

Bách Tùng Cao nguyên, 10/2017

Một người bạn